

שבת קודש, תשע"א
פרשת מטות
טז
עלון מס. 82

הגיליון יוצא לאור בסיוע
ידידנו הדגול
ר' אילן כהן צדק שיח'
להצלחתו בכל העניינים

בית ה'

נקודה למחטבה - עמונה ומאירה בפתיחה לפרשה

אריה בעור כבש

לביאה משחרת לטרף נפגעת מקליעי רובה-צייד ומותירה גור וך. רועה צאן מזדמן, אוסף אותו לדיר והוא גדל עם הכבשים ומחקה את התנהגותן. האם בסופו של דבר יצליח כפיר האריות לעלות על זהותו האמיתית?

בלב ליבו של מישור העשב האפריקאי, בתוך השיחים הלוהטים, שכב חצי מעולף - גור האריות הקטנטן. מזג האוויר הקשה החל לתת בו את אותותיו. גופו התייבש במהירות. בקושי הצליח לילל את כמיהתו לחום אימו, ולחלבה שינסוך בו כוחות מחודשים. כמו להכעיס נשמעו מרחוק קולות צבועים נקודים מורעבים. אז, כמו מלאך שנשלח משמי מרום, חלף במקום רועה צאן מזדמן עם עדר הכבשים שלו. הוא הבחין בגור הגוסס המושלך כאבן שאין לה הופכין. מיד הרים אותו בחמלה על כפיו, לחלח את גופו במים רעננים שנשא במימיותו והשביע את רעבונו מחלבה של אחת הרחלים שבמקנהו. אחר כך נטלו אחר כבוד אל עבר דיר הכבשים הפרטי שלו ששכן בפאתי הסוואנה בשוליו של כפר הודי טיפוס.

הגור הסתגל במהירות לחברה החדשה שמשביבו ושכח את זהותו האמיתית. הוא חיקה את הכבשים בדייקנות. כאשר הן פעו הוא פתח את פיו והחרה-החזיק אחריו. כשיצאו הכבשים לטייל בחיק הטבע הפראי, הצטופף עימן גור האריות וליחך עשבי בר כמנהג שותפיו לדיר. הוא חשב את עצמו ככבש אמיתי מבטן ומלידה.

באחד מימי המרעה בפארק, בעוד עדר הכבשים מלחך עשבים ברוגע לאורכה ורוחבה של אדמת המישור - הפרה את השלווה שאגה אדירה ומחרדה. היה זה אריה ענק מימדים שהגיה מלב הסוואנה זועם על חוצפתן של הכבשים שפלשו לעבר הטריטוריה הפרטית שלו. הכבשים ברחו כל עוד נפשן בם. הרועה הזריז מיהר להשתטח על הקרקע עוצר את נשימתו מפחד מלך החיות. גם גור האריות כששמע את קולו הרם מתנשא נשא את רגליו ופנה להימלט מן האזור. אך האריה שהבחין בו, דלק אחריו ובלם את מנוסתו. הוא לא הצליח להבין מה עושה בן מינו עם עדר הכבשים.

"מפני מה אתה בורח?", התעניין הארי, "ממי בדיוק יש לך לפחד? אתה לא יודע מי אתה?!"

לקח זמן, עד שהגור הנפחד ענה את התשובה: "ממך אדוני! הרי אתה גדול הטורפים והאויבים המושבעים של משפחתי, משפחת הכבשים התמימות. אני בסך הכל כבשה קטנה!"

עיניו הצהובות של הארי התעגלו בתימהון. הוא בחושי המלכותיים הבריאים קלט מה שקורה כאן. גונבה לאוזניו שמועה כי אחת מלביאות הסוואנה נורתה על ידי צייד - שעות אחרי שיצא

הייתה זאת שעת צהריים חמה במיוחד בפארק "פאלפור-קונו" המשתרע על שטח נרחב במדינת "מאדהיה-פראדש" שבצפונה של הודו המרכזית. השמש הכתה ללא רחם בכל מקום ובכל פינה ובעלי החיים נמלטו למאורותיהם מפניה. חלקם טיפס על העצים, כדי לבקש את חסות הצל, המקל במעט את התחושה המתישה.

מאחד מאזורי מישורי העשב (הסוואנות) הגיח קובוס המים בדרכו אל אגם קטנטן. תחושת הצימאון עמדה להכריעו כליל. גופו להט מחום. הוא רץ בניתור רגליים קליל מדלג על מהמורות מספר, הגיע לשפת האגם הרכין את ראשו והחל גומא את המים בשקיקה.

במרחק לא רב משם ננעצו באנטילופה עיני דם של אחת מבכורות משפחת החתוליים, הלביאה. זאת בחושיה המחודדים הבינה כי לזמג האוויר הקיצי הקיצוני ישנו השלכה ישירה על חיות הכמהות למים, כדי להרוות את צימאונן, או להשתכשך כדי לצנן את טמפרטורת הגוף הגבוהה. היא המתינה בדממה מאחורי סבך השיחים בסבלנות מקפאיה דם לבעל החיים הראשון שיעז להתקרב לאגם המפתה, ואכן - ההזדמנות לא בוששה לבוא. האנטילופה שהרימה את ראשה מידי פעם בכדי לסקור את הסביבה מטורפים, לא הבחינה בלביאה המתקדמת אליה חרישית בחסות הסוואנה הטבעית שהתמזגה עם הסביבה הפראית.

באזור המעבר בין אזור החורש למישור העשב, התבונן בנעשה צייד חיות טרף. הוא ריכז את חושיו בלביאה ההולכת בשקט לכיוון האנטילופה התשושה. כאשר התייצבה חיית הטרף על רגליה, עורכת את ההכנות האחרונות טרם פתיחתה במרדף קצר שבסופו יוכרע במהירות הבזק, הקורבן. אז הרים האיש את רובה הציידים ארוך הקנה לעברה וסחט את ההדק. עשרות כדורי עופרת נזעזעו פגעו בלביאה ההמומה. החיה פרפרה שניות מספר עד שרוח החיים נטש אותה לצמיתות.

אותו צייד לא ידע את מה שהתרחש בלב הסוואנה לפני שעות ספורות. הלביאה הרתה גור אריות קטן, אותו טמנה בסבך השיחים הזהובים מפני הצבועים המסוכנים. היא יצאה להשיג טרף כדי שישביע את רעבונה ויאפשר לה להניק את הגור החלש בנדיבות. כשהיא מותשת ממאמץ הלידה הממושך ניסתה אימא-לביאה ככל שיכלה לדאוג לחייה וחיי גורה הרך. אך כדורי הרסס שנוורו בדייקנות מלוע רובה הצייד קטעו את משימתה בבת אחת.

פוגענית, היא הגורם השכיח ביותר לכישלון של גברים ונשים מבריקים ברמות הבכירות של עולם העסקים והתעשייה".

כתרופת נגד תופעת איבוד הביטחון העצמי וכמודל לנסיקה מטאורית - מציבה התורה בפתיח פרשתנו נוסחה מהפכנית להעצמה אישית: "וידבר משה אל ראשי המטות". "משה", זהו הצד המלכותי - המנהיגותי הטמון בנו. "ראשי", מסמל את אלו השואפים להיות 'ראש', להצליח בחיים. "המטות", מרמז כלפי הפורמולה לציבות בחיים. אם אתה שואף למצליחות ולשרידות בחיך אל תזדנב מאחורי הנמושות והספחים שמפחדים מהצל של עצמם, אלא התחבר ל: "ראשי המטות", אלו הם גורמי מפתח בכירים שיאלצו אותך להגיד: "לא!" - לחולשה, ולהתרומם בכוח מאומץ לגבהים, כמו 'מטה' שמסמל 'כוח' (כפי המשל של 'המקל' שהכה את 'הכלב' שנזכר בפזמון המפורסם: "חד גדיא"). גם אם זה כרוך בוותור על חיי נוחות ותפנוקים, בהקרבה של חיים ניוחים ושלוותיים, בהשמדת הרגלים שנטמעו בנו כתוצאה של חיכוך מתמיד עם הסביבה שפשוט 'סייבה' אותנו ממה שאנחנו באמת, או ניתוק טוטאלי מן החברה הלא מתאימה שבמקום 'לחבר' אותנו אל נקודת האמת העוצמתית הפנימית שלנו 'החריבה' ["חבר", מלשון "חיבור", ולחילופין "חבר" אותיות: "חבר", מלשון: "חבר" (כלי נשק ותקיפה) ו"חורבן"]. את זהותנו הטבעית המקורית.

בתוך כך, עלינו לאמץ לעצמינו סביבה מובילה בעלת מרפקים, אך בד-בבד שומה עלינו לברר כי בתוככי הכוח שהיא מפגינה - טמונה משענת בטוחה עבורנו. כלומר, שאותם גורמי מפתח יטפחו את שאיפותינו כפי שהמקל מסמל בכך הנוסף שלו 'תמיכה' יציבה לאוחזים בו [השווה: "כי במקלי עברתי את הירדן הזה". בראשית ל"ב, י"א] ולא תמיכה מדומה שתתברר בסופו של דבר כמשענת קנה רצוף.

כך באמצעות חיבור למקורות נכונים שיגרמו לך להתעלות אל בבואתך האמיתית בנחישות וברגישות, תזנח את בבואתך החיצונית הסיביתית, לטובת דמותך האמיתית החיובית שתוביל אותך למהפך משמעותי: זניחת נורמות העבר ופתיחת חלון הזדמנויות המשקיף אל עתיד טוב יותר.

ולסיום, **תומס ג'י ווטסון מייסד חברת המחשבים העולמית I.B.M (1874-1956) המליץ:** "אל תתחברו עם אנשים שנוח להיות איתם. התחברו עם אנשים שיאלצו אתכם למשוך את עצמיכם כלפי מעלה". **טוני בלייר ראש ממשלת בריטניה לשעבר ושליח הקוורטט למה"ת התבטא על תכונת המנהיגות המסוגלת לקרוא תיגר כנגד הזרם מסביב:** "אמנות המנהיגות היא לומר לא. לא - כן. קל מאוד לומר - כן". **השדון הפופולארי של רשת החדשות האמריקנית C.B.S דן ואדו מסכס:** "החלום מתחיל במורה שמאמין בך, שמושך ודוחף ומוביל אותך אל המישור הבא. לפעמים דוקר אותך במקל חד שנקרא: "אמת".

מסרון

"האני הפנימי - אושרי האמיתי"

לתגובות: 054-849-5606, אמייל: bethashem@gmail.com - רוצים לקבל את העלון בקביעות לדוא"ל, הגישו בקשה לכתובת הנ"ל.

מעוניינים לקרוא מאמרים נוספים מאת העורך ראו בעלון החדש "הידברות, עונג שבת" קריאה מהנה!

בברכת "שבת שלום ומבורך" לכל הקוראים היקרים מאת העורך וכותב המאמרים - יונתן דדון

העלון מוקדש להצלחה בתורה ויראת שמים ולכל העניינים ברוחניות ובגשמיות של הילדים היקרים והנעימים חיים וויטאל וניתאי בני אילנית

ממנה גור זעיר לאוויר העולם. השמועה הוסיפה בעקשנות כי העולם נעלם ממקום היוולדו בלא להותיר עקבות. "מן הסתם זהו היתום הנעדר, כפיר אריות שבחר משום מה, לחלוק את חייו עם עדר כבשים פחדן", הרהר האריה לעצמו באירוניות.

"טעות מרה היא בידך - ידידי הצעיר! אתה אריה מבני משפחת המלוכה ששולטת על חיות העולם. ואם אתה חפץ להיווכח בדבר, בבקשה ממך בוא עימי אל האגם הסמוך ואראה לך את בבואתך האמיתית, הזהה לשלי", הציע. הגור הסכים. מיד לקח אותו הארי אל מימיו התכולים של האגם הקרוב. שם במים הצלולים נשקפה דמותו הטבעית של הכפיר שהייתה מקבילה להפליא לבבואת הארי הגדול. "רואה אתה, הניך אריה לכל דבר ועניין! מהיום אינך צריך לבקש את חסותן הרעועה והפגיעה של הכבשים הדלות. פניך דומות לפני כשתי טיפות מים! אתה אריה כפי שאני אריה. וחוף מזה תדע שדי בשאגה אחת שתצא מפיו של אריה כועס כדי לזעזע את היער והסוואנה גם יחד", לימד אותו הטורף הגדול את רזי המקצוע המלכותי.

באומרו את הדברים הללו, פער הארי את לועו ושאג במלוא כוחותיו. שאגתו הבריחה מצמרות העצים שבפארק להקות ענק של עופות מקננים אל השמים. גם החיות שטיילו בחיק הטבע, בסוואנה או ביער נסו נוכח הקול המבעית ונפוצו לכל רוח כשמעיניהן נשקפת לה הבהלה והאימה. "אבל אין לי יכולת שאגה כמון! איך אוכל להיות כמותך?!", התעניין הגור התמים.

ענה לו האריה: "מבין ריסי עיניך, ניכר כי נטשת את תרבותך המקורית. תחתיה אימצת לך התנהגות מליאה ברפסות, כמו כבשה רגילה שאיננה יודעת שאגה מהי. עתה שכח מכל עברך, אתה אריה. פתח את פיך ותשאג בדיוק כפי שהזגמתי לך עכשיו! אתה יכול ומסוגל לכך!", פקד.

למשמע הדברים, התרוממה קומתו השחוחה של גור האריות. פניו, הביעו אומץ רב. עיניו, ירקו זיקים. זנבו, התרומם אל על כשרביט מלכותי. הוא פער את פיו ומגרוננו בקעה שאגה אדירה מאין כמוה.

אה! כמה נורא היה מראהו של הכפיר באותה שעה. קול שאגתו הדהד במרחבי המישור והיער גם יחד. זאת הייתה השאגה הראשונה שהשמיע לראשונה בחייו. שאגה שהטילה מורך בקרב כל החיות המקומיות עופות השמיים ואף הציידים אמיצי הלב - חששו ממנה מאוד. מאותו רגע חש הכפיר את זהותו האמיתית והחל לחיות את אורח חייו כאריה מלך החיות שבתבל. לא חלפו ימים ספורים מאז אותו מחזה והכפיר הפך לשליט בלתי מעורער של האזור.

לכל אחד מאיתנו יש את הפוטנציאל את החזון היפה והמושגים הפרטי שלו. נסיבות פתאומיות, תמורות חיים, נסתרות הגורל, ובעיקר ביקורתיות שלוחת רסן של עמיתים ושותפים, אלו ועוד גורמים לאותו כוח פנימי מלכותי הגנוז בנו להתמוסס ולהתרסק כמגדל קלפים. כבר באכסניה זו הובאה בעבר עמדת הפסיכולוג האמריקני הניהולי המפורסם - ד"ר הארי לווינסון שקבע: "אישיות